

community

The New Apostolic Church around the world

03/2022/LT

Bendrystė su Kristumi ir Kristuje

Leidyklos skiltis
Išrinkti tarnystei

Pamaldos
Bendrystė su Kristumi ir
Kristuje

Bažnyčios mokymas
Tarp eutanazijos ir
paliatyviosios medicinos

New Apostolic Church
International

■ Leidyklos skiltis

3 Išrinkti tarnystei

■ Pamaldos

4 Bendrystė su Kristumi ir Kristuje

■ Vaikų kampelis

10 Kainas nepaklauso Dievo

12 Apsilankymas pas Aubrey Palatino mieste (JAV)

■ Doktrina

14 Tarp eutanazijos ir paliatyviosios medicinos

■ Regioninė dalis

18 „Jis kalbėjo apie Dvasią, kurią turės gauti įtikėjęsiejį“

19 Apaštalo F.–W. Otten susitikimas su LNAB tarnybos broliais

Išrinkti tarnystei

Mieli tikėjimo broliai ir seserys,

man labai rūpi „išrinkimo“ tema. Vis dar esame linkę manyti, kad esame išsirinkti tik tam, kad būtume išgelbėti pasibaigus laikui. Dievas mus išsirinko, mes būsime išgelbėti, o visi kiti ne.

Tačiau tai nėra taip paprasta. Paprastas pavyzdys: visi žinome tikėjimo brolių ir seserų, ar net šeimos narių, kurie nebesidomi Dievu, nebelanko pamaldų, nebeturi ryšio su Dievu. Ar iš tiesų norime apie juos sakyti, kad jie nėra išrinkti, kad jie pražus? Kiekvienas, kuris turi savyje artimojo meilės kibirkštį, negali taip galvoti. Negalime taip suvokti išrinkimo esmės.

Bet kas tada yra „išrinkimas“? Išrinkimas reiškia būti pašauktam tarnystei. Tu esi išrinktas tarnauti Viešpačiui ir padėti skelbti jo išganymą visiems žmonėms. Tai yra išrinkimas. Skamba nelabai patogiai, tačiau tai siejasi su artimojo meile.

Nuotrauka: Tarptautinė NAB

Tu nesi išrinktas tam, kad būtum išgelbėtas, o visi kiti būtų prarasti; tu esi pašauktas tarnauti Viešpačiui ir žmonėms. Tai yra išrinkimo esmė: išrinkimas tarnystei!

Su nuoširdžiais linkėjimais, Jūsų

Jean-Luc Schneider

Bendrystė su Kristumi ir Kristuje

Nes per pamaldas Kalgaryje (Kanada) gyvai dalyvavo tik apie 230 tikinčiųjų, daugiau nei 13 500 pamaldų dalyvių buvo prisijungę internetu.

Nuotraukos: Kanados NAB

1. Jono 1,3

*Ką matėme ir girdėjome,
skelbiame ir jums, kad ir jūs
turėtumėte bendravimą su mumis.
O mūsų bendravimas yra su Tėvu
ir su jo Sūnumi Jėzumi Kristumi.*

Mieli broliai ir seserys, manau, kad daugelis iš mūsų esame labai dėkingi dangiškajam Tėvui, kad galime kartu švęsti ir patirti šias pamaldas čia, Kalgaryje; ir kad tiek daug brolių bei seserų Šiaurės Amerikoje gali prisijungti prie mūsų. Esame jam dėkingi, kad jis išgirdo mūsų maldas ir kad galime susirinkti, priimti Dievo žinią, kurią perteikia Šventoji Dvasia.

Pirmoji Šventosios Dvasios žinia yra tokia: niekas nėra Dievo užmirštas! Šią žinią ypač noriu adresuoti tiems, kurie yra varge ir kuriems sunku. Jų yra daug. Šiuo metu viskas sukasi apie Covid pandemiją. Tačiau tuo pat metu kasdienybė tęsiasi. Daugelis brolių ir seserų turi išgyventi ligas, kiti gedi, tretieji turi kovoti su problemomis darbe, šeimoje, partnerystėje ar turi finansinių problemų. Galbūt tada ateina mintis, kad esi pamirštas, nes viskas susiję tik su Covid pandemija. Niekas nėra Dievo užmirštas. Jis

žino tavo mintis; jis žino tavo problemas; jis dalijasi tavo skausmu. Pasitikėk Juo! Jis padės.

Tačiau šią žinią taip pat norėčiau adresuoti ir tiems, kurie yra saulėtoje gyvenimo pusėje; kurie patiria daug gražių dalykų; kurie tiesiog laimingi; kurie patiria Dievo palaimą ir jaučia jo buvimą. Galbūt juos graužia sąžinė, nes jiems taip gerai sekasi. Nesigraukite! Jėzus dalijasi jūsų džiaugsmu. Mėgaukitės palaima, kurią Dievas jums suteikė, ir tinkamai jam dėkokite! Mūsų dangiškasis Tėvas neužmiršo nė vieno.

Net ir šiuo sunkiu, labai ypatingu metu niekas nepasikeitė mūsų prioritetuose, mūsų gyvenimo centre. Norime būti pasiruošę Kristaus sugrįžimui. Štai kodėl šiandien esame čia. Štai kodėl tikime Kristumi. Mes trokštame amžinosios bendrystės su Dievu. Norime dalyvauti Dievo, Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios bendrystėje. Mes trokštame amžinai gyventi kartu su Kristumi jo karalystėje. Tai yra *raison d'être* (pranc. tikslas), tai yra krikščioniškojo tikėjimo prasmė. Čia ne apie tai, kaip būti laimingam žemėje, būti sėkmingam, neturėti problemų, praturtėti ar panašiai. Krikščionis turi didelį troškimą, būti amžinoje bendrystėje su Kristumi. Kitaip Kristus būtų miręs veltui. Mes norime bendrystės su Dievu jo karalystėje. Mes norime dalyvauti Dievo, Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios bendrystėje. Štai kodėl turime tokį šūkį „Bendrystė Kristuje“. Tai sekantis išganymo plano žingsnis.

Čia pirmojo Jono laiško autorius sako, kad bendrystę su Dievu galima patirti tik tuo atveju, jei turi bendrystę su apaštalais. Tam yra priežastis: anuomet, po kelių ankstyvosios bažnyčios dešimtmečių, buvo įvairių požiūrių į Jėzaus Kristaus asmenį bei prigimtį. Vieni turėjo vienokį įsivaizdavimą, kiti – kitokį. Suprato, kad taip negali būti. Štai kodėl autorius šiame laiške sako, kad kas nori patirti bendrystę su Jėzumi Kristumi, tas turi turėti bendrystę su apaštalu tarnyste; jis turi tikėti apaštalu mokymu; jis turi tikėti liudijimais tų, kurie matė ir girdėjo Jėzų Kristų, kai jis buvo žemėje.

Taigi, tai ne apie Naujosios apaštalu bažnyčios apaštalu mokymą. Mes kalbame apie apaštalu mokymą Biblijos prasme. Tai liudijimas tų, kurie matė ir girdėjo Jėzų Kristų, kai jis buvo žemėje; kurie buvo paskirti mokyti kitus to, ko juos mokė Jėzus. Žmogus negali turėti bendrystės su Kristumi, jei netiki mokymu, apaštalu liudijimu, kaip parašyta Naujajame Testamente.

Jėzus Kristus perspėjo, kad bus daug žmonių, kurie sakys: „Štai čia Kristus, štai ten!“ (Morkaus 13, 21). Jis pasakojo apie žmones, kurie sakys, jog yra siųsti Kristaus; kurie darys didelius stebuklus, pranašaus apie Kristų; kurie išvays demonus – ir kurie bus labai sėkmingi. Jėzus perspėjo būti apdairiems, sakydamas, kad ne visi iš jų iš tiesų bus jo siųsti (plg. Mk 13, 21–23; Mt 7, 22, 23).

Naujosios apaštalu bažnyčios užduotis nėra suskirstyti įvairias bažnyčias į kategorijas ir pasakyti, kuri bažnyčia yra gera, o kuri – bloga. Tai ne mūsų reikalas. Šiandien apaštalu tarnystės užduotis yra skelbti Jėzaus Kristaus mokymą, kaip jį užrašė apaštalai Šventajame Rašte. Kiekvienas gali daryti ir skelbti, ką nori, bet mūsų darbas yra pasiruošti įeiti į Dievo karalystę, turėti bendrystę su Kristumi. Norėdami tai padaryti, turime tikėti apaštalu mokymu, liudijimu tų, kurie buvo su juo žemėje. Ką jie pasakė? Ką jie pranešė? Ką Jėzus pasakė apie save? Leiskite išvardyti penkis punktus:

Pirmas punktas: Jėzus pasakė, kad visas Raštas – tai mums šiandien reiškia Senąjį Testamentą – kalba apie jį (plg. Jn 5, 39; Lk 24, 44). Jėzaus požiūriu Senasis Testamentas skelbė jo atėjimą. Tai reiškia, kad Senasis Testamentas turi būti suprantamas ir aiškinamas per Jėzaus Kristaus prizmę, tai priklauso apaštalu mokymui. Mūsų išganymui iš Senojo Testamento svarbu tai, kas susiję su Jėzumi Kristumi. Negalima tiesiog paimti sakinio iš Senojo Testamento ištraukos ir pasakyti: „Tai galioja mums šiandien.“ Tai, kas Senajame Testamente yra aktualu mums, mūsų išganymui, turi būti pagrįsta Jėzaus Kristaus žodžiais ir darbais Evangelijos šviesoje. Tai labai svarbus dalykas!

Jėzus Kristus taip pat sakė, kad jis neatėjo, nebuvo Tėvo siųstas bausti nusidėjėlių. Priešingai, jis buvo pasiųstas gelbėti nusidėjėlių! Jonas Krikštytojas tai neteisingai suprato; taip pat ir mokiniai. Jie manė, kad reikia bausti. Pagalvokite apie Petrą: jis troško nubausti ir nukirto ausį vyriausiojo kunigo tarnui, kuris norėjo suimti Jėzų. Jėzus tai atmetė (plg. Lk 22, 49–51). Kitą kartą mokiniai norėjo pasiųsti ugnį iš dangaus, kad nubaustų nusidėjėlius. Jis atmetė ir tai (plg. Lk 9, 51–56). Jis atėjo ne bausti nusidėjėlių, bet jų gelbėti. Apaštalu mokymas mums sako, kad nė vienas žmogus nėra Jėzaus Kristaus siųstas, bausti nusidėjėlių jo vardu. Niekas negali to pasakyti apie save. Jėzus Kristus yra Atpirkėjas. Žinoma, visuomenė turi susikurti taisykles ir bausti nusikaltėlius. Jėzus tam neprieštaravo. Jis gerbė savo laikmečio visuomenės taisykles. Tačiau negalima

nieko bausti Jėzaus Kristaus vardu ir jo pavedimu. Tai ne jo mokymas.

Jėzus taip pat sakė, kad jo karalystė ne iš šio pasaulio (plg. Jn 18, 36). Tuo jis norėjo išreikšti, kad jis neatėjo į žemę išspręsti visų žemiškų žmonių problemų; kad jis neatėjo būti jų karaliumi ir valdyti jų žemę. Žydų tauta buvo nusivylusi, nes tikėjosi, kad jis išgelbės juos nuo romėnų ir išspręs visas jų problemas. Jie norėjo, kad jis padarytų vargšus turtingais ir išgydytų ligonius. Jėzus tai atmetė. Jo karalystė ne iš šio pasaulio, jis atėjo ne tam, kad sudarytų naują nuodėmių ir taisyklių katalogą. Jis tik pasakė: „Mylėk Dievą ir savo artimą“ (plg. Lk 10, 27).

Jis nesutiko su fariziejais ir jų ilgu taisyklių bei įstatymų sąrašu. Jėzus atėjo ne tam, kad valdytų pasaulį. Evangelija nėra žmonių žemiškų problemų sprendimų sąrašas. Jei turime problemų, tai todėl, kad pasaulį valdo piktasis. Niekas negali išspręsti šios problemos. Yra tik vienas Gelbėtojas ir tai yra Jėzus Kristus. Jis nori išspręsti šią problemą išlaisvindamas mus nuo piktojo. Jis trokšta vesti mus į savo karalystę, vėliau į naują kūrinių, kur nebeliks vietos blogiui, kančioms ir mirčiai. Tai yra Jėzaus Kristaus

sprendimas. Jis mums sako, ką turime daryti, kad būtume išgelbėti ir patektume į jo karalystę, kurioje nebebus rūpesčių ir nebebus blogio. Toks yra Jėzaus Kristaus mokymas.

Tai taip pat Kristaus mokymas, kad Dievo Sūnus atėjo į žemę, tapo tikru žmogumi ir tokiu būdu įveikė piktąjį bei mirtį. Tuo jis įgijo didelį nuopelną, kurio negali įgyti joks

kitas žmogus; nes jis padarė tai, ko negali padaryti joks kitas žmogus. Jis šimtu procentų nugalėjo blogį ir mirtį (plg. Fil 2, 5–8). Ir jis trokšta pasidalinti savo nuopelnu su mumis; jis nori pasidalinti savo pergale su mumis, nes žino, kad vieni to nepadarysime. Mes tiesiog

turime juo tikėti, pasitikėti ir būti su juo bendrystėje. Paulius priduria, kad turime dalytis jo kančiomis (plg. Fil 3, 10). Jėzus atėjo į žemę ne tam, kad išgelbėtų mus nuo visų problemų; jis trokšta, kad išliktume tvirti ir ištikimi iššūkiuose; jis nori, kad kančiose būtume drauge su juo.

Tai reiškia, kai kenčiame, turime elgtis taip pat, kaip kad jis elgėsi. Net ir kentėdami turime mylėti Dievą, juo pasitikėti, būti klusnūs ir ištikimi iki galo. Tai yra jo kančios bendrystė. Toks yra Jėzaus Kristaus mokymas.

Jėzus nugalėjo piktąjį ir nori pasidalinti savo pergale su mumis.

Intarpuose pamaldų dalyvių džiugino choras

Paskutinis punktas, kurį norėčiau įvardinti: jis pasakė, ką turime padaryti, kad patektume į jo karalystę – ir tai nėra Naujosios apaštalų bažnyčios išradimas. Jis sakė, kad norint patekti į jo karalystę, reikia atgimti iš vandens ir Šventosios Dvasios (plg. Jn 3, 3). Norint turėti bendrystę su Dievu Tėvu, Sūnumi ir Šventąja Dvasia, reikia priimti Dievo gyvenimą. Jis taip pat sakė, kad kas nori turėti amžinąjį gyvenimą, turi valgyti jo kūną ir gerti jo kraują (plg. Jn 6, 54-56). Taigi, mes turime švęsti Šventąją Vakarienę. Tie, kurie nori įgyti amžinąjį gyvenimą, turi priimti sakramentus! Mielie broliai ir seserys, tai trumpa apaštalų mokymo santrauka. Senasis Testamentas yra aktualus visada, kai jį siejame su Jėzaus Kristaus mokymu ir suprantame remdamiesi jo žodžiais ir darbais. Jėzus Kristus atėjo ne bausti, o išgelbėti. Jis atėjo ne tam, kad spręstų visas žemiškas problemas ir valdytų visuomenę. Jis atėjo išgelbėti mus nuo piktojo ir įvesti į savo karalystę. Jis triumfavo prieš blogį ir trokšta pasidalinti savo pergale su mumis. Mums tereikia juo pasitikėti, dalytis jo meile, tikėti juo ir išlikti jam ištikimais net tada, kai kenčiame; ir privalome priimti sakramentus.

1-ame Jono laiške toliau sakoma, kad tie, kurie nori turėti bendrystę su Jėzumi Kristumi ir Tėvu, turi turėti bendrystę vieni su kitais. Neįmanoma turėti bendrystės su Dievu, mylėti Dievo, jei neįaučiame meilės vieni kitiems. Tai yra neatsiejamai susiję. Jei norime būti su Kristumi, turime būti bendrystėje Kristuje. Jėzus tai labai aiškiai pasakė. Jis

išreiškė solidarumą su visais tikinčiaisiais, sakydamas: „Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte“ (Mt 25, 40).

Norėdami turėti bendrystę su Jėzumi Kristumi, turime dalytis jo jausmais, jo mintimis. Dievo Sūnus – jis yra Dievas – gyveno Dievo šlovėje danguje, kur viskas tobula, šventa ir nuostabu. Jis paliko šią šlovę, kad ateitų į žemę ir dalytųsi žmonių gyvenimo sąlygomis. Jis dalijosi jų džiaugsmu, liūdesiu, gyvenimu. Jis netgi prisiėmė mirtį, nes ir žmonės turi mirti. Jis paliko savo šlovę, norėdamas parodyti savo solidarumą ir būti tu, kas esame – žmonėmis –, kad tik mus išgelbėtų. Kas nutinka, kai mūsų širdyse yra Jėzaus Kristaus meilė? Tada pasidomime kaimyno būkle. Esame pasirengę palikti komforto zoną ir padėti, kai matome, kad artimas kenčia, kad jam kažko reikia. Tai nėra patogiu. Lengviau nekreipti dėmesio į tą, kuris kenčia. Man dažnai atrodo, kad kančia užkrečiama; nes kai tik kas nors yra nelaimingas, kiti daro viską, kad jį apeitų. Bet tai nėra užkrečiama! Palikime savo komforto zoną, kad stovėtume šalia savo artimo, pasidalintume jo skausmu ir kančia, paguostume jį ir padėtume. Didelis Jėzaus prašymas saviesiems buvo tas, jog jie būtų viena, kaip kad Tėvas ir jis yra viena (plg. Jn 17, 20.21). Jėzus žinojo, kad neįmanoma dalytis Tėvo ir Sūnaus bendryste be mokinių tarpusavio bendrystės. Jis ragino juos padėti vieni kitiems – „Ką darote jam, tą padarote man.“ Vėlgi, jei norime turėti bendrystę su Kristumi, turime turėti bendrystę vieni su kitais Kristuje!

Dievas atsiuntė apaštalus, kad padėtų mums, jog galėtume turėti bendrystę su Dievu ir vieni su kitais. Per apaštalų bendrystę gauname viską, ko reikia, kad taptume viena su Dievu ir vieni su kitais. Tai ne apie asmenį, o apie tarnystę! Pirmas dalykas, kuris padeda mums tapti viena, yra apaštalų mokymas – ir dabar aš kalbu apie šiandien gyvenančius apaštalus. Esu labai dėkingas, kad turime vieną mokymą Naujojoje apaštalų bažnyčioje. Turime bendrą tikėjimą, tikėjimo išpažinimą, katekizmą. Kaip būtų liūdna, jei prieš klausydami apaštalo, turėtume iširti, kieno pusėje jis yra, kokia Šventojo Rašto ir Evangelijos interpretacija jis vadovaujasi! Mūsų bažnyčioje taip paprasta. Turime tikėjimo išpažinimą, mokymą, Mokytoją, katekizmą ir tikslą. Kai esame viena su apaštalų mokymu, lengva būti vieniems su kitais. Kai kiekvienas pamokslautojas ir kiekvienas tikintysis turi savo Šventojo Rašto aiškinimą, vienybė tampa neįmanoma. Ten, kur veikia Šventoji Dvasia, ji siekia vienybės.

Apaštalai taip pat skelbia mums nuodėmių atleidimą. Kai apaštalas ar jo įgaliotas kunigas skelbia: „jums atleidžiamos

nuodėmės tebūnie“, galime būti tikri Jėzaus malone. Be atleidimo mes, nusidėjėliai, negalime turėti bendrystės su Dievu, negalime patekti į jo karalystę. Turime apsisvalyti per nuodėmių atleidimą.

Per apaštalus gauname Šventojo Krikšto ir Šventojo Paženklino sakramentus, o kartu su jais ir dieviškąjį gyvenimą. Kaip galėtume būti bendrystėje su Dievu, jei savyje neturėtume dieviškojo gyvenimo? Nauja būtybė Jėzuse Kristuje – ir tik ji – gali patekti į Dievo karalystę. Turime tapti nauja būtybe, kad turėtume amžinąją bendrystę su Dievu, ir tai yra dovanojama per Jėzaus Kristaus atsiųstus apaštalus – „krikštykite juos“ (Mt 28, 19)! Per apaštalus gauname Šventosios Dvasios dovaną.

Paskutinis punktas: kur Šventoji Dvasia veikia per apaštalų tarnystę, galime švęsti Šventąją Vakarienę ir joje priimti tai, kas būtina mūsų išganymui – Jėzaus Kristaus kūną ir kraują. Prisimink: „Jei nevalgysi mano kūno...“. Per apaštalų tarnystę mes gauname Jėzaus Kristaus kūną ir kraują. Kai bendruomenė švenčia Šventąją Vakarienę, ten yra Jėzaus kūnas ir kraujas. Jėzus yra ne tik dvasioje ar mūsų atmintyje. Ne, jis tikrai yra kūne ir kraujyje. Tai ne tik idėja, tai ne tik konceptas ar įkvėpimas. Ne, kai švenčiame Šventąją Vakarienę apaštalų rate, galime būti tikri, kad Jėzus tuo momentu yra kūne ir kraujyje. Jis tikrai ten, jis su mumis, jis yra mūsų pusėje. Tai galime sužinoti. Jo nebėra mirusiųjų karalystėje, jis gyvas ir yra čia.

Kas atsitinka, kai jis dalyvauja? Kas atsitiko, kai Jėzus buvo su savo mokiniais? Jis neleido jiems teisti kitų. Tai nebuvo jų užduotis. Jis neleido jiems ginčytis tarpusavyje. Daugelis problemų buvo išspręstos vien dėl to, kad ten buvo Jėzus. Kai švenčiame Šventąją Vakarienę, Jėzus yra šalia. Per jį, per jo kūną ir kraują, mes įgauname jo būdą. Jis ugdo naują būtybę ir mes galime užaugti, kad būtume pasirengę patekti į Dievo karalystę.

Šventoji Vakarienė taip pat padeda mums būti bendrystėje vieniems su kitais Kristuje. Biblija sako, kad mes esame vienas kūnas, nes visi valgome vieną duoną (plg. 1 Kor 10, 17). Priimdami Šventąją Vakarienę matome, kad visi gauname tą pačią duoną. Iš vienos pusės ši duona yra Žodis, Jėzaus Kristaus mokymas, iš kitos – Jėzaus kūnas bei kraujas. Ir visi gauname tą patį. Visa bendruomenė gali matyti, kad kiekvienas Dievo vaikas, kiekvienas tikintysis priima tą patį mokymą ir sakramentą – ir kad tai taikoma visiems, nepriklausomai nuo asmens ir situacijos, kurioje jie atsiduria. Tiesą sakant, individualios gyvenimo situacijos bendruomenėje gali būti labai skirtingos; bet kai švenčiame Šventąją Vakarienę, matome, kad yra viena

duona. Tikslas visiems vienodas. Visi turime eiti tuo pačiu keliu ir juo tikėti.

Gyvename laikais, kai labai svarbu išsiskirti iš kitų. Kartais man atrodo, kad žmonės net puoselėja savo skirtumus, kad parodytų: „Ne, aš ne toks kaip tu. Turi mane gerbti. Aš kitoks.“ Viskas gerai. Turime priimti savo artimojo skirtumus. Neturime apie tai diskutuoti. Tačiau mūsų tikslas neturėtų būti, pabrėžti ir primygtinai reikalauti skirtumų. Viena duona! Mes esame vienas kūnas! Pabrėžkime tai, ką turime bendro Kristuje! Mūsų skirtumai neturi reikšmės. Svarbu, kad sprendimas būtų vienodas mums visiems. Kelias, kuriuo turime eiti, yra vienodas mums visiems. Taigi prašau, nustokime puoselėti savo skirtumus. Taip, mes gerbiame vienas kito skirtumus, bet prašau sutelkti dėmesį į tai, ką turime bendro.

Įsteigdamas Šventąją Vakarienę, Jėzus pirmiausia davė mokiniams duonos. Tada paėmė taurę vyno, davė pirmajam mokiniui ir tarė: „Gerkite iš jos visi“ (Mt 26, 27). Tai buvo viena taurė, todėl pirmasis turėjo duoti taurę vyno antrajam, antrasis – trečiajam ir t.t.; taigi, taurė ėjo ratu aplink mokinius. Jėzus sakė: „...nes tai yra mano kraujas, Sandoros kraujas, kuris už daugelį išliejamas nuodėmėms atleisti“ (Mato 26, 28). Tai gražus vaizdas. Ši taurė vyno, Jėzaus

Vyriausiasis apaštalas Schneider ordinavo keturis naujus apaštalus JAV: Lonnie Klein, Mark Feuerbach, John Schnabel ir Brett Steinbrueck (iš kairės į dešinę)

kraujas, cirkuliuoja mokinių rate taip pat, kaip kraujas cirkuliuoja kūne. Vienas kraujas, vienas kūnas. Žinoma, dėl praktinių priežasčių šiandien švenčiame Šventąją Vakarienę ostijos pavidalu, kurioje yra ir vyno; bet prasmė išlieka. Kai švenčiame Šventąją Vakarienę, Jėzaus kraujas teka į bendruomenę, kurioje turi cirkuliuoti. Mes žinome, kad visi turime būti apvalyti Jėzaus Kristaus krauju, kitaip neturėsime atpirkimo, išgelbėjimo. Mums reikia nuodėmių atleidimo. Mes esame visiškai nuo to priklausomi. Kiekviena kūno dalis priklauso nuo to, ar kraujas cirkuliuoja. Paulius sakė: „Akis negali pasakyti rankai: man tavęs nereikia; ar galva kojoms: man jūsų nereikia“ (1 Kor 12, 21). Tai gražus vaizdinys bendruomenei, bažnyčiai, bažnyčios vienybei, tikinčiųjų vienybei: mes visi esame visiškai priklausomi nuo Jėzaus Kristaus kraujo. Tai padeda mums būti viena ir tai galime patirti, kai Šventoji Dvasia veikia per apaštalų tarnystę.

Paskutinis punktas apie Šventąją Vakarienę: kai mes ją švenčiame, tai yra didžiosios Šventosios Vakarienės, kurią švęsime danguje, bendrystėje su mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi, pojūtis. Tai primena mums, kad mes visi turime tą pačią ateitį; ir ta ateitis bus mūsų džiaugsmas. Kad ir kokiaje situacijoje atsidurtume, turime tą patį tikslą ir švęsdami Šventąją Vakarienę visi kartu sakome: „Kad ir kas nutiktų, jis ateis.“ Toks yra mūsų įsitikinimas. Žmonės ir

velnias gali daryti ką nori. Niekas negali sutrukdyti Jėzui sugrįžti, ir tada mes norėsime su juo įžengti į jo karalystę.

Mano mieli broliai ir seserys, „Bendrystė Kristuje“ yra mūsų šių metų šūkis. Mūsų tikslas yra amžinybėje turėti bendrystę su Kristumi. Tam turime tikėti apaštalų mokymu, kaip parašyta Biblijoje. Mes matome Jėzų taip, kaip jį apibūdino Biblijos apaštalai. Norėdami turėti bendrystę su Jėzumi, turime būti bendrystėje vieni su kitais. Ir bendrystė su Dievu, ir bendrystė vienu su kitais yra įmanoma, nes viską, ko reikia, gauname per Šventosios Dvasios veikimą, per jos siųstus apaštalus. Tai yra mūsų turtas. Tai yra mūsų tikėjimas. Esame dėkingi mūsų dangiškajam Tėvui už jo malonę!

ESMINĖS MINTYS

Mūsų tikslas yra bendrystė su Dievu. Tuo tikslu liekame ištikimi apaštalų mokymui ir prisidedame prie tikinčiųjų vienybės. Šventosios Vakarienės šventimas stiprina mūsų bendrystę su Dievu ir vienu su kitais.

KAINAS NEPAKLAUSO DIEVO

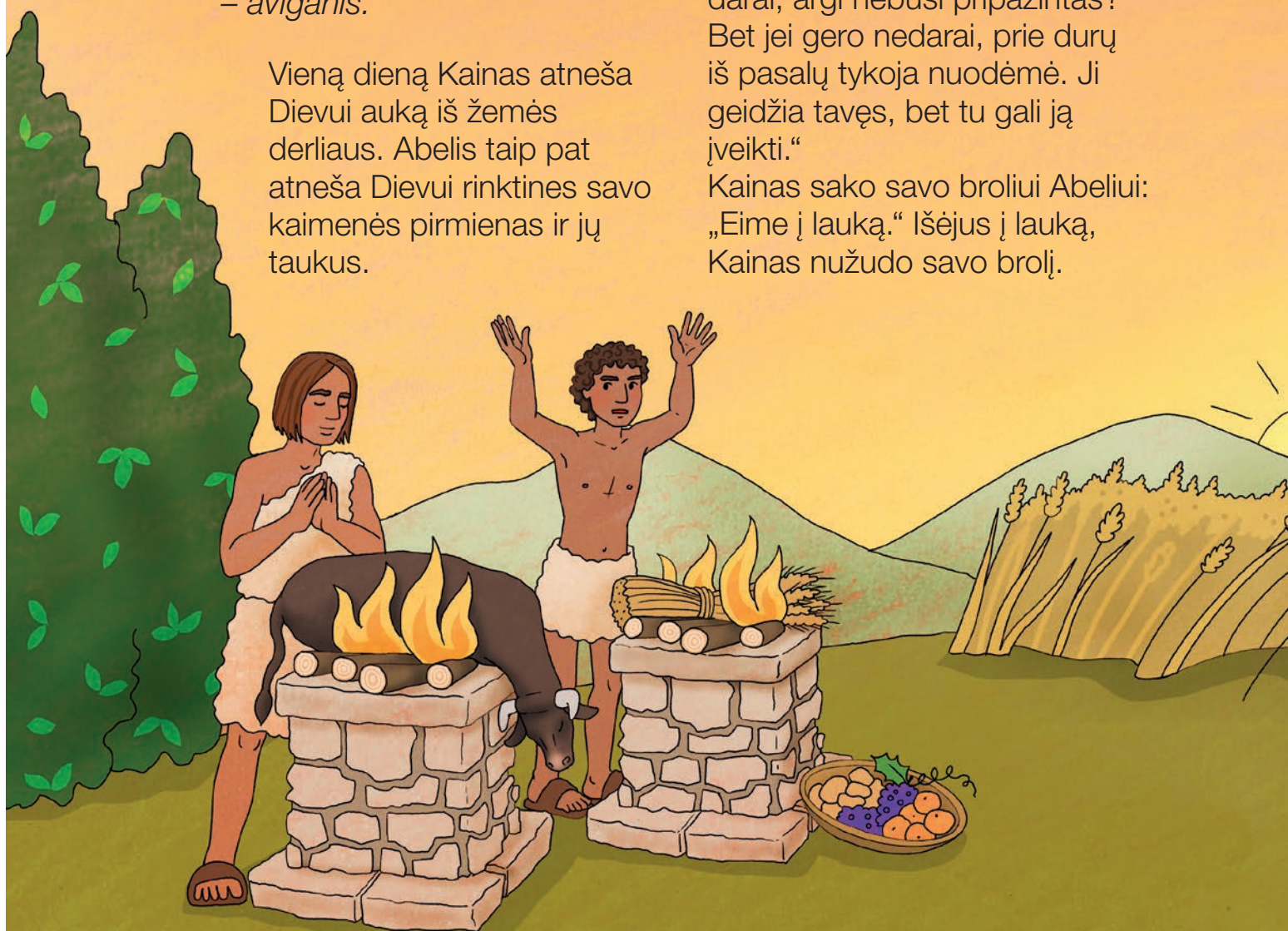
PAGAL PRADŽIOS KNYGĀ 4,1-16

*Adomas ir leva turi du sūnus.
Vyresnysis sūnus vardu
Kainas, jaunesnysis – Abelis.
Kainas yra žemdirbys, o Abelis
– aviganis.*

Vieną dieną Kainas atneša Dievui auką iš žemės derliaus. Abelis taip pat atneša Dievui rinktines savo kaimenės pirmienas ir jų taukus.

Dievas maloniai pažvelgia į Abelį ir jo auką. Kainas dėl to labai supyksta. Jo žvilgsnis prislėgtas. Dievas klausia Kaino: „Jei gera darai, argi nebūsi pripažintas? Bet jei gero nedarai, prie durų iš pasalų tykoja nuodėmė. Ji geidžia tavęs, bet tu gali ją įveikti.“

Kainas sako savo broliui Abeliui: „Eime į lauką.“ Išėjus į lauką, Kainas nužudo savo brolių.

Dievas klausia Kaino: „Kurgi tavo brolis Abelis?“
Jis atsako: „Nežinau. Argi aš esu savo brolio sargas?“
Dievas sako: „Ką tu padarei? Tavo brolio kraujas šaukiasi manęs iš žemės. Todėl būk prakeiktas. Kai tu dirbsi žemę, ji nebeduos tau daugiau savo derliaus. Ir tu nebeturėsi namų.“
Kainas atsako Dievui: „Per daug didelė man bausmė, jos pakelti

negaliu! Šiandien išvarei mane nuo žemės, aš turiu slėptis nuo tavo veido. Nebeturėsiu namų. Kas tik mane sutiks, galės mane užmušti.“
Bet Dievas yra gailėstingas. Jis paženkliną Kainą žyme, kad niekas jam nepakenktų: „Taip nebus, jei kas tave užmuštų, tam bus atkeršyta septynis kartus.“ Ir Kainas palieka Dievo artumą.

APSILANKYMAS PAS AUBREY PALATINO MIESTE (JAV)

Mano vardas Aubrey. Aš gyvenu Palatine, Ilinojaus valstijos didmiesčio Čikagos priemiestyje. Man aštuoneri metai.

Turiu vieną brolių ir tris seseris: mano seseriai Mackenzie yra vienuolika, o broliui Colin – penkeri. Mano dvi jaunesnės seserys Emerson ir Mallory yra dvynės, joms treji metai. Mano mama Brita dirba matematikos mokytoja, o tėtis Michaelas yra IT projektų vadovas.

Štai aš Čikagoje priešais „Debesų vartų“ skulptūrą, kurią dauguma meiliai vadina „pupa“. Aš vilkiu mėtų spalvos marškinėlius – mėtų žalia yra mano mėgstamiausia spalva!

Mano didelė šeima taip pat gyvena Čikagos apylinkėse, įskaitant mano senelius ir kelias tetas bei dėdes. Mano senelis remontuoja miesto autobusus CTA (Čikagos tranzito tarnyba).

Nors gyvename netoli didelio miesto, mūsų namas yra šalia gamtos rezervato. Jei oras geras, mėgstame ten leistis į ilgas keliones. Teritorijoje gyvena daug gyvūnų,

tokių kaip elniai, ereliai, žąsys, garniai ir antys. Kartais matome net kojotus. Ypač smagu, kai mūsų sode retkarčiais pasirodo koks nors gyvūnas.

Makenzie, Colin ir aš einame į tą pačią mokyklą. Dėl korona-pandemijos ilgą laiką turėjome mokytis namuose, bet dabar vėl galime eiti į mokyklą. Labai džiaugiuosi vėl matydama visus savo draugus. Po pamokų dalyvauju gimnastikos užsiėmimuose arba treniruojusi žaisti futbolą. Gimnastika užsiimu jau ketverius metus. Labiausiai man patinka treniruotis ant lygiagrečių. Žaisti futbolą pradėjau tik prieš metus ir dar turiu daug ko išmokti, bet praėjusio sezono paskutinėse rungtynėse įmušiau įvartį!

Vasaros atostogų vykstame į Hilton Head salą Pietų Karolinoje. Ten labiausiai mėgstu maudytis Atlanto vandenyne su savo broliais ir seserimis. Taip pat mėgstu valgyti jūros gėrybes, ypač midijas ir krevetes.

Dėl korona-pandemijos mūsų bažnyčia taip pat buvo uždaryta metus laiko. Per tą laiką galėjome dalyvauti pamaldose iš savo namų per „YouTube“, kurias laikė mūsų apaštalai. Į sekmadieninės mokyklos užsiėmimus jungiausi nuotoliniu būdu per Zoom. Kol bažnyčia buvo uždaryta, mūsų bendruomenei Adisone buvo pastatytas naujas bažnyčios pastatas, kuris dabar beveik baigtas. Labai gražus ir daug didesnis nei senasis. Negaliu sulaukti,

kol mūsų krašto apaštalas įšventins naują bažnyčią, kad galėtume joje lankyti sekmadieninės mokyklos pamokas.

Nuotrauka: Photographee.eu - stock.adobe.com

Tarp eutanazijos ir paliatyviosios medicinos

Mintis apie mirtį dažnai gąsdina: kančia, vienatvė, buvimas kitų malonėje. Greitai kyla noras dėl gyvenimo pabaigos apsispręsti pačiam – vaikščiojimas lynu, kuriam vedlį siūlo krikščioniškas tikėjimas.

Pagalba savižudybei dažnai minima kalbant apie eutanaziją. Priešingai nei eutanazija, pacientas šiuo atveju pats sukelia sau mirtį. Jį palaiko kitas asmuo (pagalba).

Teisės aktai dėl eutanazijos ir pagalbos savižudybei labai skiriasi kiekvienoje šalyje. Socialinės diskusijos yra susijusios su to legalizavimu. Atitinkamus atskirų šalių įstatymus galima rasti internete.

Pagalba mirštant

Kalbant apie artėjančią mirtį, būtina pasverti, kokios medicininės galimybės bus naudojamos. Kiek reikia leisti natūralią ligos eigą, aiškintis pacientas, gydytojai ir artimieji. Jei pacientas nebegali pats priimti sprendimų, dėl gydymo apimties gali būti sprendžiama remiantis iš anksto paciento raštiškai išreikšta valia. Jei to nėra, atsižvelgdami į teisės aktus, gydytojai gali priimti sprendimą pasitarę su artimaisiais.

Terapijos tikslas nebėra išgydymas ar gyvenimo pratęsimas. Pagrindinis dėmesys skiriamas simptomų, tokių kaip skausmas ar dusulys, palengvinimui ir geresnės būsenos palaikymui. Tikslas yra ne sukelti mirtį, o leisti natūralią ligos eigą ir mirtį. Tai apima gyvenimą prailginančių priemonių (pvz., gaivinimo, dirbtinio kvėpavimo, dirbtinio maitinimo, dializės) atsisakymą, gyvenimą prailginančių vaistų mažinimą arba tam tikrų priemonių netęsimą. Netinka naudoti visas terapijos galimybes. Mityba ir skysčiai turėtų būti tęsiami tol, kol tai padeda mirštančiajam ir jo neapsunkina.

Tokiais atvejais svarbu naudoti paliatyviąją mediciną, kad būtų pašalinti arba sušvelninti varginantys simptomai, tokie kaip skausmas, dusulys ar baimė. Slauga ir žmonių priežiūra yra tokie pat svarbūs gyvenimo pabaigoje. Čia labai vertingi hospisai ir hospiso paslaugos. Visose kultūrose ir religijose akcentuojamas gimiinių ir sielovadininkų lydėjimas.

Nepaisant medicininės priežiūros, slaugos, žmogiško ir sielovadinio lydėjimo gyvenimo pabaigoje, kartais pasireiškia stiprus skausmas, didelė baimė ir nerimastingumas. Simptomams kontroliuoti gali būti

tikslinga, pasikonsultavus su pacientu ar artimaisiais, padidinti skausmą malšinančių ir raminamųjų vaistų dozę. Šalutinis poveikis gali būti kvėpavimo susilpnėjimas ir retais atvejais gyvenimo sutrumpėjimas.

Etinis požiūris

Bendras reikalavimas yra tas, kad žmogaus orumas turi būti išsaugotas net ir mirties atveju. Nors aktyvios eutanazijos šalininkai mano, kad taip realizuojama teisė į apsisprendimą mirti, todėl pasisako už eutanaziją ir pagalbą savižudybei, pagrindinis argumentas aktyvios eutanazijos priešininkams yra žmogaus gyvybės neliečiamumas: niekas negali aktyviai nutraukti žmogaus gyvybės.

Asmens valios išreiškimo laikymasis arba nepaisymas, pavyzdžiui, remiantis iš anksto paciento raštiškai išreikšta valia, yra vertinamas kaip pagarbos žmogaus orumui arba jo kvestionavimo pavyzdžiu. Kai kuriuose raštuose šis apsisprendimas siejamas su žmogaus orumu.

Užkirsti kelią kančiai yra pagrindinis eutanazijos ir pagalbos savižudybei šalininkų argumentas, su kuriuo, atrodo, sunku ginčytis.

Kančios palengvinimas yra pagrindinis medicinos ir šiuolaikinės etikos tikslas. Kančia dažnai tapatinama su skausmu. Tačiau kančia yra labiau neigiamų išgyvenimų įkūnijimas. Tai, kas išgyvenama kaip nepakeliamą kančia, iš esmės priklauso nuo žmogaus požiūrio.

Pagalba įveikiant kančias, kurios suvokiamos kaip nepakeliamos, gali parodyti kančią kaip priežastį plėtoti aukštesnes vertybes, tokias kaip gyvenimo patirtis ar dorybės. Tai suteikia naujų perspektyvų. Tada gyvenimas gali turėti prasmę ir būti svarbus net ir turint didelį sutrikimą ar didelę negalią. Tai leidžia matyti ir priimti mirtį kaip paskutinę didžiąją gyvenimo užduotį.

Eutanazijos priešininkai rūpinasi tuo, kad būtų plečiamos ir sąlygos, kurioms esant turėtų būti leidžiama aktyvi eutanazija (pavyzdžiui, tik nepagydomai sergantiems pacientams), ir žmonių, kuriems ji turėtų būti leidžiama

(pavyzdžiui, tik suaugusiems), grupė. Pavyzdžiui, šalys, kurios su tam tikromis sąlygomis aktyvią eutanaziją įteisino suaugusiems, vėliau ją įteisino ir vaikams.

Pagal įprastinį supratimą, gydytojas padeda kovoti su ligomis. Pacientai pasitiki juo, kad jis padės jiems pasveikti. Kai gydytojams suteikiamas leidimas aktyviai žudyti (žudyti pareikalavus), šis svarbus pasitikėjimo ryšys gali būti smarkiai sutrikdytas. Profesionalios medicinos organizacijos atkreipia dėmesį į šio pasitikėjimo praradimo pavojų. Tačiau eutanazijos ir pagalbos savižudybei šalininkai gydytojų paramą laiko pagalba, kad mirtis būtų pakenčiama.

Mirti oriai

Diskusija apie eutanaziją dažniausiai yra vienpusė ir visų pirma susijusi su klausimu, ar eutanazija bei pagalba savižudybei, t. y. padėjimas numirti, yra etiškai pateisinama ir ar turėtų būti leidžiama, arba privaloma pagal įstatymą.

Krikščionišku požiūriu daug svarbesnis aspektas, kaip padėti mirštančiajam jį lydinti ar palengvinant jo kančią, dažnai pasitraukia į antrą planą.

Tikriausiai niekas nenori gyvenimo pabaigoje būti vienišas ir apleistas, bei jaustis nereikalingas ar priklausomas nuo kitų malonės. Norint gerbti žmogaus orumą, ypač šiuo gyvenimo tarpsniu reikalinga apdairi, dėmesinga ir jautri priežiūra bei parama. Prie to gali prisidėti kvalifikuota paliatyvi medicina ir gyvenimo pabaigos priežiūra.

Krikščioniški požiūriai

Krikščionišku požiūriu gyvenimas yra duotas Dievo. Žmonės turi teisę į orumą dėl Dievo prielankumo (Dievo būdo), nepaisant jų sugebėjimų ar sveikatos būklės. Atitinkamai žudymas pagal pareikalavimą, kaip ir pagalba savižudybei, pažeidžia įsakymą: „Nežudyk“.

Kaip Dievo dovana, gyvenimas neturi būti savavališkai nutrauktas. Tačiau tai nereiškia, kad turi būti išnaudotos visos įmanomos galimybės prailginti gyvenimo laiką. Krikščionišku požiūriu nėra nuodėmė, jei sergantysis ar mirštantysis atsisako terapijos, ar gyvenimą pratęsiančių priemonių, arba šios terapijos ir priemonės nutraukiamos, nes sunkiai sergantysis „nori mirti ramybėje“.

Pagal artimojo meilės įsakymą, šeima, bendruomenė ir sielovadininkai raginami rūpintis sunkiai sergančiais ir mirštančiais taip, kad sumažėtų jų baimė būti paliktiems ir jie sugebėtų susidoroti su mirties procesu. Sunkiai sergantiems ir mirštantiesiems labai svarbi artimųjų ir specialistų meilės bei dėmesingumo galimybė malonioje aplinkoje, namuose, hospise ar paliatyviosios slaugos palatoje.

Ne mažiau svarbu žinoti, kad paliatyvioji medicina daugeliu atvejų gali palengvinti skausmą ir diskomfortą gyvenimo pabaigoje. Nereikia pamiršti, kad net ir optimalios aplinkybės nepalengvina visko. Mirtis ir netektis tebėra skausminga mirštantiesiems ir jų aplinkiniams.

Tačiau mes, krikščionys, galime patirti paguodą ir stiprybę pasitikėdami Dievu ir tikėdami jo parama bei artumu, ypač sunkiose situacijose. Žinojimas apie amžinąjį gyvenimą ir mūsų ateitį pas Dievą gali sumažinti atsiveikinimo baimę.

Naujosios apaštalų bažnyčios pozicija

Kiekvienas turi teisę mirti oriai. Eutanazija ir paliatyvioji medicina yra susijusi su mirštančiu asmeniu, kuriam nėra jokios perspektyvos pasveikti arba neįmanoma pagerinti jo būklės. Krikščionišku požiūriu gali būti pagalba mirštančiojo kančioms sumažinti, bet ne pagalba numirti.

Žudymas pagal pareikalavimą, kaip ir pagalba savižudybei, pažeidžia įsakymą „Nežudyk“.

Leidimas numirti, nesiimant gyvenimą pratęsiančių priemonių, neprieštarauja krikščioniškojo tikėjimo principams. Skausmo malšinimas arba ramėjimas mirimo procese, siekiant kontroliuoti simptomus, gali kelti nedidelę riziką sutrumpinti gyvenimą. Kadangi šios priemonės skirtos tik simptomų kontrolei, joms galima pritarti.

Paliatyvioji medicina daugeliu atvejų gali padėti pakelti skausmą ir diskomfortą gyvenimo pabaigoje. Mityba ir skysčiai turėtų būti tęsiami tol, kol tai padeda, neapsunkinant mirštančiojo.

Vadovaujantis krikščionio žmogaus pavyzdžiu, reikia pasirūpinti, kad sunkiai sergantys ir mirštantys gautų mylinčią, apdairią ir rūpestingą artimųjų bei specialistų paramą malonioje aplinkoje.

Nuotraukos: Trsakace; kuprevich - stock.adobe.com

Mirštantiesiems ir jų aplinkiniams svarbu gauti Evangelijos turiniu paremtą sielovadą, kuri teikia nuolatinę ir patikimą paramą šiame gyvenimo tarpsnyje, kuriame daug kas keičiasi. Sielovada gali sumažinti baimes ir sutelkti psichines bei dvasines jėgas.

Sprendimą dėl terapijų gyvenimo pabaigoje turėtų priimti asmuo, kurį tai liečia. Čia jis gali pasitelkti gydytojų ir artimųjų patarimus. Jei tai nebeįmanoma, sprendimą turėtų priimti artimieji kartu su gydančiais gydytojais, o numanoma paciento valia yra ypač svarbi. Todėl daugeliu atvejų naudinga turėti raštišką mirštančiojo valios išraišką.

Turi būti laikomasi išleistų gairių ir įstatymų, jei jie neprieštarauja krikščioniškoms vertybėms.

Santrauka

Kiekvienas turi teisę mirti oriai.

Eutanazija ir paliatyvioji medicina yra susijusi su mirštančiu asmeniu, kuriam nėra jokios perspektyvos pasveikti arba

neįmanoma pagerinti jo būklės. Krikščionišku požiūriu gali būti pagalba mirštančiojo kančioms sumažinti, bet ne pagalba numirti. Žudymas pagal pareikalavimą ir pagalba savižudybei yra atmetami.

Leidimas numirti, nesimant gyvenimą pratęsiančių priemonių, ir skausmo malšinimas arba raminimas mirimo procese, siekiant kontroliuoti simptomus, su nedidele rizika sutrumpinti gyvenimą, neprieštarauja krikščioniškojo tikėjimo principams.

Vadovaujantis krikščionio žmogaus pavyzdžiu paliatyvi medicina turi didelę reikšmę. Artimųjų palaikymas ir Evangelijos turiniu paremta sielovada gali sumažinti baimes ir sutelkti psichines bei dvasines jėgas. Paciento raštiškai išreikšta valia gali padėti, rūpintis mirštančiuoju taip, kaip jis nori.

Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija

Redaktorius: Peter Johanning

„Jis kalbėjo apie Dvasią, kurią turės gauti įtikėjusieji“

Nuotrauka: Lietuvos NAB

Apaštalas F.-W. Otten pamaldose Kauno bendruomenėje

Apaštalas F.-W. Otten sveikina Kauno bendruomenės diakoną P. Ezerskį

Apaštalas F.-W. Otten, kurį lydėjo vyskupas A. Strelčiūnas, krašto vyresnysis A. Andrijanov ir krašto evangelistas D. Ezerskis, birželio 12 d. laikė pamaldas Kauno bendruomenėje.

Pamaldoms skirtas Žodis iš Evangelijos pagal Joną: „Kas mane tiki, – kaip Raštas sako, – iš jo vidaus plūs gyvojo vandens srovės“. Jis kalbėjo apie Dvasią, kurią turės gauti įtikėjusieji. Mat Šventoji Dvasia dar nebuvo nužengusi, nes Jėzus dar nebuvo pašlovintas. (Jn 7, 38-39).

Prie altoriaus patarnavo vyskupas A. Strelčiūnas. Apaštalas ordinavo diakono tarnystei Povilą Ezerskį. Pamaldose dalyvavo tikėjimo broliai ir seserys iš Pietų Lietuvos NAB bendruomenių.

Apaštalas F.-W. Otten Kretingos bendruomenės 30-mečio pamaldose

Apaštalas F.-W. Otten pamaldose Kretingos bendruomenėje

Birželio 11 d. Kretingos NAB broliai ir seserys susirinko paminėti bendruomenės įkūrimo 30-metį. Šventines pamaldas laikė apaštalas F.-W. Otten, kurį lydėjo vyskupas A. Strelčiūnas, krašto vyresnysis A. Andrijanov ir krašto evangelistas D. Ezerskis.

Pamaldoms pagrindu pasitarnavo Žodis iš Apaštalu darbų: „Tie žodžiai vertė vėrė jiems širdį, ir jie ėmė klausinėti Petrą bei kitus apaštalus: „Ką mums daryti, broliai?“ (Apd 2, 37).

Prie altoriaus patarnavo vyskupas A. Strelčiūnas. Apaštalas F.-W. Otten ordinavo kunigo tarnystei Stasį Budzeiką iš Kretingos bendruomenės ir diakono tarnystei Martyną Jomantą iš Klaipėdos bendruomenės. Po pamaldų bendruomenė ir svečiai buvo pakviesti pasidalinti prisiminimais ir pasivaišinti.

Apaštalas F.-W. Otten, kunigas S. Budzeika, diakonas M. Jomantas

Apaštalo F.–W. Otten susitikimas su LNAB tarnybos broliais

Birželio 11d. į Šiaulius suvažiavo tarnybos broliai iš visų Lietuvos NAB bendruomenių. Apaštalas F.–W. Otten seminare kalbėjo apie mūsų bažnyčios aktualijas, atsakinėjo į klausimus.

Konfirmantai su bendruomene po pamaldų

Vienybė Kristuje yra mūsų stiprybė

Gegužės 22 d. Klaipėdos bendruomenėje vyskupas A. Strelčiūnas laikė konfirmacijos pamaldas Žodžiu iš Šventojo Rašto: „Su Dievu savo pusėje būsime narsūs, – jis sutryps mūsų priešus“ (Ps 60, 14).

Vyskupas pamokslė kalbėjo apie tai, kad „mūsų konfirmantai šiandien apsisprendžia sekti Kristumi ir kovoti prieš blogį. Šitas sprendimas atveria jiems priėjimą prie dieviškosios palaimos... Konfirmantai, kaip pilnaverčiai bažnyčios nariai, yra kviečiami prisidėti prie tikėjimo brolių ir seserų vienybės. Jie gali savo gebėjimais ir energija pasitarnauti kitiems – ne kad save išskeltų į pirmą planą, o dėl visų gerovės. Mūsų bendras priešas žino, kiek mes stipresni, kai mes susivienijame. Todėl jis nuolat darbuojasi, kad mus išskirtų. Kad tam pasipriešintų, konfirmantai turi išmokti atleisti, – paprasčiausiai todėl, kad Jėzus jiems atleidžia. Kaip mes visi, taip ir jie turi koncentruotis į lobį, kurį mes turime bendrai – mūsų tikėjimą ir mūsų viltį –, kad įveiktume tai, kas gali mus skirti. Išlikdami kartu Kristuje mūsų konfirmantai gali padaryti tai, kas iš pirmo žvilgsnio atrodo labai sunku: Dievą ir artimą mylėti taip, kaip to iš jų tikisi Jėzus.“

Konfirmantų pasižadėjimo žodžius prieš bendruomenę ištarė Margarita, Meida ir Regimantas. Vyskupas suteikė konfirmacijos palaiminimą rankų uždėjimu.

Konfirmantams krašto vyresnysis A. Andrijanov įteikė po Šventąjį Raštą. Gėles, sveikinimus ir linkėjimus dovanojo artimieji ir bendruomenė.

Vyskupas A. Strelčiūnas sveikina Regimantą, Margaritą ir Medą

Apaštalas F.-W. Otten su bažnyčios tarnais Šiauliuose

Apžvaigša

- 03.07.2022 Goma (Kongo Demokratinė Respublika)
- 07.07.2022 Limete Kinšasa (Kongo Demokratinė Respublika)
- 08.07.2022 Mbandaka (Kongo Demokratinė Respublika)
- 10.07.2022 Kinšasa (Kongo Demokratinė Respublika)
- 24.07.2022 Paidė (Estija)
- 27.07.2022 Boneras (Antilai)
- 30.07.2022 Paramaribas (Surinamas)
- 02.08.2022 Kingstonas (Jamaika)
- 04.08.2022 San Salvadoras (San Salvadoras)
- 07.08.2022 Meksikas (Meksika)
- 14.08.2022 bus patikslinta, kuriame mieste (Ukraina)
- 11.09.2022 Freiburgas (Šveicarija)
- 18.09.2022 Izerlonas (Vokietija)
- 22.09.2022 bus patikslinta, kuriame mieste (Gambija)
- 24.09.2022 bus patikslinta, kuriame mieste (Senegalas)
- 25.09.2022 bus patikslinta, kuriame mieste (Bisau Gvinėja)

New Apostolic Church
International

